

РЕШЕНИЕ

№ 5837

гр. София, 18.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6977** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал.1 вр. чл.204,ал.4 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на Г. С. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Агенция Митници, с която е предявил при условията обективно съединяване искове, като се иска съдът да осъди ответника да му заплати следните суми: за 1370,19 лева, представляваща законната лихва върху сумата от 25 914,75 лева, считано от 07.10.2010г. до 11.04.2011 г., за 35,69 лева, представляваща причинена вреда поради неизплащане в пълен размер на иззетата сума и удържана комисионна такса от банката -наредител по изплащането на главницата от 13 250 евро (или 18,25 евро по курса за деня 11.04.2011г.), за 500 лева, представляваща направени разноски за адвокатски хонорар при обжалването на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №182/2010г., законната лихва върху посочените суми, считано от датата на предявяване на настоящия иск в деловодството на съда до датата на изплащане на пълната сума. Иска се и присъждане на направените по делото разноски.

1. От фактическа страна исковата претенция се основава на изземването на 07.10.2010г. на валута на ищеца в размер на 13 250 евро на основание чл. 41 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), а след подадено възражение в 3-дневен срок срещу акта чрез упълномощен адвокат, с Резолюция от 01.04.2011г. на началника на митница Столична, административно-наказателното

производство срещу него било прекратено и разпоредено връщането на издетата валута, което било извършено на 11.04.2011г.

2.Ищецът твърди, че при посочените факти за него възниквало правен интерес от исковата претенция, която се основава на ограниченото му право да се ползва от паричните си средства за свои лични нужди, не е могъл да събере гражданските плодове от същите. В исковата молба се твърди, че е бил оставен без никакви средства по време на пребиваването си в България при родителите си, тъй като преимуществено живеел и работел в К., следвало да наеме адвокат, удържана била и банкова комисионна от банката-наредител при възстановяването на сумата.

3.Впоследствие – в съдебно заседание по протокола от 19.12.2011г. ищецът чрез процесуалния си представител уточнява, че исковата претенция не се основава на невъзможността да разполага с лични средства и да ангажира адвокат, и не се претендират неимуществени вреди. Исковата претенция е уточнена и единствено сведена до бездействието на административен орган, изразяващо се в несвоевременното възстановяване на сумата – за периода от 07.10.2010г. до 11.04.2011г. за което се претендира лихва – в размер, изчислена от вещото лице и затова, че е върната по-малка сума от издетата, както и имуществените вреди за направените разноски за адвокат, съгласно поддържаното в хода на устните състезания от процесуалния представител на ищеца. се поддържа.

4.Поддържа се, че е налице пряка причинна връзка между претендираните имуществени вреди и бездействието на административния орган да възстанови своевременно неправилно отнетата сума, позовава се и на чл. 86,ал.1 от закона за задълженията и договорите (ЗЗД). В ход по същество исковата претенция за пропуснати ползи се поддържа само до размера на изчислените от вещото лице лихви.

5.Ответникът – Агенция Митници чрез процесуален представител оспорва изцяло исковата претенция, твърди неоснователност на същата и иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ. Твърди, че посочените в исковата молба обстоятелства не са основание и не изпълняват изискванията и условията за отговорността по ЗОДОВ, тъй като не са изпълнени условията по чл. 203 и 204 и следващите от АПК.

6.Прокурор Поповска при Софийска градска прокуратура твърди неоснователност на исковата претенция. Твърди неоснователност на исковата претенция за пропуснати ползи през периода 07.10.2010 г. – 11.04.2011 г. поради недоказаност в какво се изразява и би ли настъпила тя категорично и неизменно за ищеца. Издетата сума била предназначена да осигури престоя му в България, не е имал намерение да я депозира на банков влог и да реализира някакви приходи, който да има сигурен и неизменен характер. Исковата претенция за комисионна на банката не произтичала пряко и непосредствено от действие или бездействие на ответника - не се намира в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с бездействието, такава връзка твърди че липсвала и по отношение на адвокатския хонорар, а такава защита в административно-наказателното производство не била задължителна и направените за нея разходи следвало да останат за сметка на лицето. Не били налице кумулативните предпоставки, предвидени в чл. 1 и чл. 4 от ЗОДОВ за уважаване на исковата

претенция.

Съдът като съобрази предявените обективно съединени искове, обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

7. Исковата претенция е допустима, тъй като се основава на претендирано бездействие на административен орган, основано на твърдението за несвоевременно възстановяване на иззетата сума, незаконосъобразността на което съгласно чл.204, ал. 4 от АПК следва да бъде установена от съда, пред който е предявен иска за вреди. Н. правен ред е приложим за производствата, в които се претендират и верди от нарушение на правото на Съюза, поради липса на специални правила в последното, както и на основание принципите на равностойност и ефективност.

По фактите съдът приема следното:

8. Съдът намира за доказани фактическите твърдения в исковата молба, а именно:

8.1. При пристигането на ищеца в България, против него е съставен АУАН №182/07.10.2010г. за извършено нарушение на чл. 3 от Регламент № 1889/2005 на Европейския съюз, чл.11, ал.1 от Валутния закон, във връзка с чл. 2, ал.2 от Наредба 10/2003г. за износа и вноса на парични средства, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия с и от тях и за водене на митническите регистри по чл.10а от Валутния закон, тъй като не е декларирал намиращи се у него 13 250 евро по установения ред - чрез подаване на валутна декларация по чл. 8 от Наредба 10/2003г., във връзка с което на основание чл. 41 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), са задържани валутните ценности и внесени по сметка на митницата – видно от доказателствата на л. 20 и 21 от делото.

8.2.Образуваното с посочения АУАН административно-наказателно производство е прекратено с Резолюция от 01.04.2011г., издадена от началника на Митница Столична на основание чл. 54 от ЗАНН поради липсата на данни за извършено нарушение въз основа на доказателствата по преписката - дадените от ищеца обяснения преди съставянето на акта и представени доказателства –подадена валутна декларация по Регламент 1889/95 пред митническите власти на М. – Германия при влизането му на територията на Европейския Съюз, в която обявил, че пренасяната валута е с крайна дестинация в България. Изрично в резолюцията е посочено, че иззетите с АУАН 13 250 евро да се върнат на ищеца.

8.3.Не спорно между страните, че на 11.04.2011г., по сметка на ищеца във връзка с възстановяването на иззетата сума, от същата за банконви такси и превод са удържани в приход на банката за различни такси общо 18 25 евро (в левова равностойност такси от 25,91 лв. и 9 78 лв. – л. 9 от делото пред СРС) и разликата до 13 250 Евро е възстановена.

8.4. Също както не се оспорва от ответника, че ищецът е подал възражение и срещу АУАН, в което е посочил като съдебен адрес този на упражняване на дейността на

адвокат С., за който представя пълномощно и договор за правна защита за представителство пред Агенция Митници за процесуално представителство, с договорено и платено възнаграждение в размер на 500 лв. С оглед на посоченото, съдът приема, че процесуалното представителство есе е отнасяло за производството във връзка с възражението по процесния АУАН.

8.5. Във възражението срещу АУАН се изтъква спазването на чл. 3 от Регламент 1889 /2005 г. на ЕС, тъй като при влизането в рамките на Европейския съюз – през Германия, е изпълнил задължението си за деклариране на суми над 10 000 евро, както и че влизането му в Република България се извършва от територията на друга държава-членка, от което и извод, че не следвало да декларира тази сума. Позовава се също и на упражнена свобода на придвижване в рамките на Съюза, тъй като притежавал българско гражданство и е гражданин на Европейския съюз.

8.6. Видно от Протокол за разпит на ищеца от 07.10.2010г. (л. 10-11) и както не се оспорва от ответника, ищецът е влязъл в Република България с полет от [населено място], Германия, където пристигнал от К., при разпита е посочи, че е подал валутна декларация по чл. 3 от Регламент № 1889 /2005 г. пред митническите власти в Германия.

8.7. Не се спори между страните, че жалбоподателят не е подал валутна декларация по националното право – предвидената по чл. 8 от Наредба № 10/2003г.

8.8. При така установените факти, съдът приема за установено, че процесната сума е иззета от ищеца на основание нарушение на задължението за деклариране на валута както по чл. 3 от Регламент (ЕО) 1889/2005, така и по националното право – чл.11, ал.2 от Валутния закон и чл. 8 от Наредба 10/2003г.

Правни изводи на съда:

А) По приложимите норми към правното положение на ищеца съобразно приетите за установени фактически основания на исковата претенция :

9. Предвид българското гражданство на ищеца, то същият е и гражданин на Европейския съюз, съгласно член 20, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) и чл. 9, второто изречение от Договора за Европейския съюз (Д.).

10. Предвид осъщественото от ищеца придвижване между държави членки на Европейския съюз (Германия и България), то същото попада в обхвата на предоставената му пряко от ДФЕС свобода на движение като европейски гражданин - правото да се движи и пребивава свободно на територията на държавите-членки, съгласно член 20, параграф 2, буква а) от този Договор.

11. Вноса на валута в държава членка, попада в приложното поле на член 63, параграф 1 от ДФЕС, според който всички ограничения върху движението на капитали между държавите-членки и между държавите-членки и трети страни се

забраняват.

12. Съдът приема, че процесният внос на налични парични средства в страната не представлява движение на капитали между държави членки, а между трета страна и държава членка – между К. и България, предвид изрично заявеното от ищеца по протоколите за разпит и декларирано от него пред митническите власти на Германия за произхода на паричните средства – от 3 годишна трудова дейност в К. и крайното им предназначение – за Република България.

13. Свободата на движение на капитали по чл. 63 от ДФЕС не е легално дефинирана в Договора, но безспорно в обхвата на същата свобода попада и физическото пренасяне през граница на платежни средства, каквито са купюрите на парични знаци от съответната валута. Преди тази разпоредба в исторически аспект с Директива на Съвета от 24 юни 1998 година за прилагането на член 67 от Договора - 88/361/Е., се извършва пълната либерализация на движението на капитали като член 1, параграф 1 от тази директива, чието непосредствено действие е признато от Съда на ЕС, налага за тази цел на държавите членки задължението да премахнат всички ограничения на движението на капитали - Решение от 11 декември 2003 г. по дело *Barbier*, С-364/01, R., стр. I-15013, точка 57 и цитираната съдебна практика на Съда на ЕС. Разпоредбата на член 63 ДФЕС се повтаря в текста на член 1 от Директива 88/361/Е. и следователно понятието „движение на капитали” има идентично съдържание. Съгласно този текст на директивата, движението на капитали се категоризира в съответствие с номенклатурата, посочена в приложение I към същата. Тази номенклатура, съгласно постоянната съдебна практика на съда на ЕС, запазва своя указателен характер по отношение на определението на понятието движение на капитали. В посочената номенклатура се съдържа и точка XII, озаглавена „Внос и износ на финансови активи”, конкретно по буква Б „Всички видове платежни средства”, към което подразделение безспорно се отнася вноса на валута. Следователно, осъщественият от ищеца внос на парични средства в евро в страната, макар и да не представлява плащане, попада в обхвата на понятието „движение на капитали” от трети страни по смисъла на чл. 63 ДФЕС.

14. Също член 4 от посочената Директива 88/361/Е. е идентичен с чл. 65, параграф 1, буква б) ДФЕС - директивата не засяга правото на държавите-членки да предприемат всички необходими мерки, *inter alia*, за да предотвратят нарушаването на техните законови и подзаконови разпоредби, по-специално в областта на данъчното облагане и на финансовия надзор върху финансовите институции, или да определят процедури за деклариране на движенията на капитали за нуждите на административната или статистическата информация. Съгласно второто изречение на член 4 от Директивата, прилагането на тези мерки и процедури не може да има за последица възпрепятстването на движенията на капитали, които се извършват в съответствие с правото на общността, който текст е идентичен с част от текста на чл. 65, параграф 3 от ДФЕС.

15. При движението на капитали от трети страни, на Република България е предоставена правната възможност да прилага законодателството си към 31 декември 1999 г. съгласно чл. 64, параграф 1 ДФЕС, в дерогация на забраната по чл.

63 ДФЕС за ограничаване на движението на капитали. Посочената правна възможност е неприложима, тъй като действащият по време на възникване на фактите по делото Валутен закон е приет с ДВ брой 83/1999 г., но съгласно § 10 от Преходните и заключителните му разпоредби, влиза в сила от 1 януари 2000 г. До тази дата е бил в сила Закон за валутните ценности и валутния контрол, в който е предвидено единствено налагането на административно наказание за нарушение на валутния режим от м. с § 5 от Преходните разпоредби на Валутния закон, в сила от 01.01.2000г.).

17. Правилото за отнемане на валутата в полза на държавата по чл. 20 от Валутния закон не е съществувало по отменения Закона за валутните ценности и валутния контрол, не са приложими и общи процесуални правила за отнемане в полза на държавата на предмета на нарушението, тъй като чл. 21, ал.1 от ЗАНН изрично изисква отнемането в полза на държавата да е предвидено в специален закон. Следователно, към движението на капитали от трети страни, какъвто е вносът на налични парични ценности в казуса по делото, е приложима забраната за налагане на ограничения на това движение по чл. 63 ДФЕС.

18. Въпреки забраната по чл. 63, параграф 1 ДФЕС, съгласно чл. 65, параграф 1, буква б) от ДФЕС, не се накърнява правото на държавите членки „б) да вземат всички необходими мерки за предотвратяване на нарушенията на националните законови и подзаконови норми, в частност в данъчната област и областта на надзора за благоразумие на финансовите институции, или да предвидят процедури за деклариране на движението на капитали за целите на административната или статистическата информация, или да вземат мерки, които са оправдани от съображения за обществен ред или обществена сигурност.”

19. Съгласно параграф 3 от чл. 65 ДФЕС, мерките и процедурите по параграфи 1 не могат да представляват средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на свободното движение на капитали и плащания по смисъла на член 63. Следователно, на основание чл. 65, параграф 2 освен деклариране при внос от трета страна, държавите членки могат да предвидят изискване за деклариране при влизане от друга държава членка – в казуса по делото придвижването на ищеца от Германия до България, което не може да нарушава забраната по чл. 63 ДФЕС.

20. Член 3 от Регламент (ЕО) 1889/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2005 година относно контрола на пари в брой, които се внасят и изнасят от Общността, озаглавен „Задължение за деклариране”, гласи:

„Всяко физическо лице, което влиза или излиза от Общността и носи пари в брой на стойност 10000 Е. или повече, е задължено да декларира тази сума пред компетентните органи на държавата-членка, през която влиза или излиза от Общността, в съответствие с настоящия регламент. Задължението за деклариране се счита за неизпълнено, ако декларираната информация е невярна или непълна”.

21. Член 9 от Регламент № 1 889 /2005 г., озаглавен „Санкции”, параграф 1 от същия гласи:

„1. **Всяка държава-членка въвежда санкции, които се налагат при**

спазване на задължението за деклариране по член 3. Тези санкции трябва да са ефективни, съразмерни и възпиращи.”

22.Член 17 от Х. на основните права на Европейския съюз, озаглавен „Право на собственост”, параграф 1, предвижда, че всеки има право да се ползва от собственото си имущество, което е придобил законно – да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. Второто изречение на същата разпоредба предвижда, че никой не може да бъде лишен от своята собственост - освен „в обществена полза, в предвидените със закона случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба”.

23.Член 52 от Х. на основните права на Европейския съюз, озаглавен „Обхват и тълкуване на правата и принципите”, предвижда принципа за законоустановеност на всяко ограничаване на признатите права и свободи по картата и да зачита основното съдържание на същите, както и че при спазването на принципа за пропорционалност .ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на другите хора.

24.Член 11, алинея 1 от Валутния закон, в относимата към възникване на фактите по делото редакция - след изменението му, обнародвано в ДВ бр.54 /2006г., озаглавен „Износ и внос на левове и чуждестранна валута”, предоставя правната възможността на ищеца за внос на чуждестранна валута в наличност неограничено, но при спазване на определените в този закон изисквания. Втората алинея на същата разпоредба гласи, че размерът на подлежащата на деклариране пред митническите органи валута на суми над 5000 лв. или тяхната равностойност при внос, се определя с Наредбата, предвидена по алинея 6 от същата разпоредба.

25.Съгласно чл. 20 от Валутния закон, в относимата редакция към датата на възникване на фактите по делото – след ДВ брой 60 /2003г. , предметът на нарушението се отнема в полза на държавата, включително когато нарушителят не може да бъде установен.

26. Член 2, алинея 1 от Наредба № 10/16 декември 2003 г. за износа и вноса на парични средства, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия със и от тях и за водене на митническите регистри по чл. 10а от Валутния закон, в сила към датата на възникване на фактите по главното производство (понастоящем отменена ДВ бр. 10/2012г.), озаглавен „Износ и внос на парични средства”, определя възможността българските граждани да внасят парични средства на стойност до 10 000 евро или тяхната равностойност в левове свободно, **без писмено деклариране пред митническите органи**, а алинея 2 от същата разпоредба въвежда изискването за декларирането на парични средства над тази стойност пред митническите органи по реда на чл. 8 от същата Наредба. Задължението

възниква за собственика или получателя на паричните средства, като обхваща деклариранието на тяхната стойност и вид, на произхода и предназначението им, както и на превозното средство и маршрута.

27.В член 8, ал.1 от цитираната Наредба 10/2003 е въведено задължение за физическите лица в хипотезата по чл. 2, ал.2 от същата за подаване на валутна митническа декларация по образец.

28.Според настоящият състав на съда, от член 65, параграф 1, буква б) ДФЕС следва, че допуска национална правна уредба като тази по чл.11, ал.2 от Валутния закон във връзка с чл. 2 и 8 от Наредба 10/2003 г., спрямо ищеца да бъде приложена национална правна уредба, която да предвиди контрол върху внасяните от него налични парични средства през границата – за целите на данъчен контрол и статистическа информация чрез задължението за подаване на валутна митническа декларация. Това следва от предвидените по чл. 8 от Наредба 10/2003г. подлежащи на деклариране обстоятелства с валутната митническа декларация: стойност и вида на паричните средства, **произхода** и предназначението им, превозното средство и маршрута, които обстоятелства по естеството си са свързани с установяването на произхода на пренасяните през граница парични средства за целите на данъчното облагане на български гражданин, предвид правилото на чл. 6 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за облагане на доходите, получени в страната и в чужбина. Следователно, освен за целите на статистиката, установяването на произхода на паричните средства чрез подаването на валутна митническа декларация по националното право е свързано данъчното облагане на физическите лица за доходите в чужбина.

29.Правилото на член 20 от Валутния закон се намира в частта, озаглавена Административно-наказателни разпоредби, в която се съдържа и член. 18, алинея 1 от който предвижда налагане на административно наказание „глоба“ от 1000 до 3 000 лв. на физическите лица за нарушаване на чл.11, ал.2 от същия закон, както и за нарушение на Наредба 10/ 2003г. по приложението му. По фактите не се твърди и не следва от доказателствата, че такава глоба действително е наложена на ищеца с издаването на наказателно постановление.

30.Предвид изводите за допустимост на националната правна уредба относно задължението за подаване на валутна митническа декларация от ищеца за внесената от него валута, това задължение не е поставено в зависимост от изпълнението на задължението за деклариране по чл.3 от Регламент **(ЕО) № 1 889 /2005 г. в друга държава членка при влизането на територията на Европейския съюз от ищеца.**

31.Член 20 от Валутния закон относно изземването на недеklarираните парични средства е допълнителна санкционна последица - изземване на предмета на нарушението, предвидена по чл.20,ал.3 от ЗАНН. Тази

санкция наред с административното наказание по чл.18,ал.1 от Валутния закон, е приложима за нарушение на задължението за подаване на валутна митническа декларация както по националното право, така и по чл.3 от Регламент (ЕО) № 1 889 /2005 г.

32.Член чл. 41 във връзка с член 20, ал.3 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) задължава актосъставителя при съставянето на АУАН да иземе и задържи вещи, които са предмет на нарушението и подлежат на отнемане в полза на държавата, когато това е предвидено в съответния закон, съгласно чл. 20, ал.1 ЗАНН. Съгласно чл. 57, ал.1 от ЗАНН, относно съдържанието на наказателното постановление (НП), се посочват и подлежащите на отнемане вещи. Вещно-правното действие – придобиването на правото на собственост от държавата настъпва с влизането в сила на НП, съгласно чл. 3, т. 5 от Закона за държавната собственост.

33. Член 1, алинея 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, въвежда отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а алинея 2 от същата разпоредба определя процесуалния ред – по реда на АПК. Съгласно чл. 4 от същия закон, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице, когато се касае за отговорност за вреди за нарушение на правото на Съюза, условията за ангажиране на тази отговорност произтичат от това право, а правилата по националното право се прилагат само доколкото не се съдържат изрични правила при спазване на принципите за равностойност и ефективност.

Б) Правни изводи на съда по наличието на бездействие на митнически орган за възстановяване на изнетата от ищеца сума

34.Задължението за своевременно възстановяване на изнетите парични средства на ищеца от митническите органи е пряко свързано с правното основание за изземването им. Когато основанието за изземването им е отпаднало, сумите следва да бъдат възстановени. В случая формално отпадането на основанието за изземването им - чл. 41 от ЗАНН, упражнено при съставянето на АУАН от актосъставителя, е свързано с прекратяването на административно-наказателното производство с Резолюцията на началника на Митница Столична от 01.04.2011г., в изпълнение на която е и разпоредено връщането на отнетата сума на 08.04.2011 г. и фактически е била възстановена на 11. 04.2011г.

35.По делото обаче се претендира от ищеца бездействие за възстановяване на изнетата сума,считано от 07.10.2010г. – т.е. от деня на изземването ѝ, следва да се основава на съществуващо задължение на

митническият орган да я възстанови още на датата на изземването ѝ, което е равностойно на довод за липса на правомощие на митническите органи за изземването ѝ. Това означава съдът да провери дали е основание за неприлагането на чл. 20 от Валутния закон към датата на вноса и изземването им. По аргумент от чл.11, ал.1 от Валутния закон, вноса на налични парични средства не се ограничава по размер нито според вида на валутата.

36.Отнемането на паричните средства в полза на държавата по чл. 20 от Валутния закон, следва да се постанови от административно-наказващия орган с издаването на НП - чл. 57, ал.1, т. 8 от ЗАНН и от влизането му в сила има за правна последица и придобиването на правото на собственост от държавата, то по аргумент от противното – тъй като изземването по чл. 41 ЗАНН не може да има за правна последица посоченото отнемане, не представлява санкционна последица за извършено нарушение във формалния смисъл на понятието съгласно чл.20,ал.1 ЗАНН. Разглежданото изземване се основава на преценката на актосъставителя за извършено административно нарушение, представлява **ограничителна по своята същност принудителна мярка, налагана за целите на реализиране на административно-наказателната отговорност, която по същество има за цел да обезпечи последващото формално отнемане с НП на същата вещ в полза на държавата, която вече е отнета от владението на нейния собственик с АУАН.**

37.Процесното изземване по чл.41 ЗАНН вр. чл. 20, ал.1 ЗАНН и чл.20 от Валутния закон до непълното им възстановяване, представлява законоустановено ограничение при упражняването на правото на собственост върху внесените от ищеца парични средства - съгласно чл. 52, параграф 1 вр. чл. 17 от Х. на основните права. Безспорно обаче ищецът фактически е бил лишен от възможността да ползва от тези средства съобразно естеството им на платежно средство - за инвестирането им като капитали, да ги депозира или предостави в заем, т.е. да осъществи предвидено по номенклатурата към Директива 88/36 движение на капитали и по смисъла на чл. 63 ДФЕС или да извършва плащания със същите за лични цели във връзка с пребиваването му в България - за плащане като насрещна престация срещу придобиването на стоки и ползването на услуги през време на този престой. В последната хипотеза физическият трансфер на валута през граница е свързан с предоставянето на стоки и услуги, а не с инвестирането на капитали.

38. Посоченото в исковата молба, че ищецът е бил оставен без средства за издръжка през време на престоя му в България, тъй като преимуществено живее в К., макар и да не съставлява основание на исковата претенция за вреди, обосновава извод, че цялата или част от валутата е имала предназначение за плащане на стоки и услуги за лични цели. При декларирането по чл. 3 Регламент (ЕС) 1889/2005 и по чл.8 от Наредба № 10/2003 не е предвидено задължение за декларатора да посочи

предназначението на наличните платежни средства при влизане съответно на територията на ЕС и в страната. Изисква се и в двете хипотези да се декларира лицата, които са собственик и получател, - в случая ищецът е декларирал себе си като получател (Recipient of cash - л. 14 от делото) в декларацията по регламента. Следователно, съдът не може да изключи, че изнетата валута е било възможно да бъде предназначена за плащане с цел инвестиции, депозирането ѝ в търговска банка или предоставянето ѝ в заем, в това число предвид размера на валутата - 13 250 евро, която сума значително над установената минимална работна заплата за страната, приета от министерския съвет. По тези съображения съдът следва да разгледа приложими ли са към казуса по делото забраните за ограничаване на свободите на движение по правото на Съюза, които е възможно да бъдат свързани с налични платежни средства или плащане. Поради естеството си, употребата по предназначение на платежни средства не е свързана със свободата на движение на граждани на Съюза и работници, както и свободата на установяване в друга държава членка, тъй като всички свързани с упражняването на тези свободи плащания се обхващат от свободите, свързани със стоки и услуги или движение на капитали. Така съдът следва да обсъди свободите, свързани с последните свободи, които поради естеството им е възможно да са свързани с използването на платежни средства по предназначение.

39. Свободното предоставяне на услуги по правото на Съюза включва и свободата на получателите на услуги да се възползват от предоставянето им на територията на друга държава-членка без да бъдат прилагани ограничения спрямо тях, като това се отнася също и до плащания, а за получатели на услуги се считат и лицата, които пътуват до друга държава-членка за лични цели – обучение, работа, да получат медицинско лечение, както следва от съдебната практика на Съда на ЕС по Решението от 31 януари 1984 година по съединени дела *Graziana Luisi* (дело 286/82) и *G. Carbone* (дело 26/83), точка 16. Освен това съгласно точки 22 и 23 от същото решение, фактическият трансфер на банкноти не може да бъде окачествен като движение на капитали, когато съответства на задължение за плащане, произтичащо от транзакция, която включва движението на стоки и услуги, съответно плащанията с цел туризъм, работа, обучение или медицинско лечение не могат да бъдат окачествени като движение на капитали, дори когато се извършват посредством фактически трансфер на банкноти. **В хипотезата обаче на използване внесена валута за плащане на услуги и стоки в България от ищеца през време на престоя му, тъй като е гражданин на тази държава, не се касае за упражняване на свобода на движение от ищеца, предоставена по правото на Съюза. Това е така тъй като не е упражнено правото на придвижване до друга държава-членка, където би желал да получи стоки и услуги. Този извод е валиден и когато ищецът получава стоки и услуги, предоставени му на територията на страната от лице, установено на територията на друга държава-членка, тъй като не ищецът като получател, а доставчикът осъществява свободното движение на стоки и услуги по**

правото на Съюза.

40. Също понятието „ограничения“ обхваща мерките, които **забраняват, затрудняват или правят по-малко привлекателно упражняването на свободата на предоставяне на услуги** – Решение от 28 април 2009 г. на Съда на ЕС по дело Комисия/Италия, C-518/06, точка 62 и цитираната съдебна практика. Такива ограничения безспорно представляват и пречки, свързани с плащанията за услуги. Казусът по делото обаче не разкрива от фактическа и правна страна наличието на ограничения, свързани със самото плащане на стоки и услуги, Невъзможността ищецът да извърши плащане поради изземването на валутата представлява ограничение, но не на разглежданата свобода, а на правото на собственост върху платежните средства, - конкретно да бъдат използвани по предназначение от собственика им.

41.От изложените съображенията в предходните две точки следва извод, че към възможната хипотеза иззетата валута или каквато и да е част от нея да се използва за плащания като насрещна престация за стоки и услуги за лични цели на ищеца, необходими през време на престоя му в България, са неприложими разпоредби, уреждащи свободите на движение на стоки и услуги по правото на Съюза и забраните по това право за ограничаване на плащанията във връзка с тези свободи.От изложеното до тук също следва също, че физическите трансфери на платежни средства в банкноти, не представляват автоматично движение на капитали, макар и изрично такова правно положение да е предвидено в номенклатурата за движение на капитали, обсъдена по-горе, тъй като тези трансфери е възможно да са свързани с плащания за стоки и услуги.

42.Свободата на движение на капитали по смисъла на чл. 63 ДФЕС не е дефинирана легално по правото на Съюза, както се посочи по-горе, но тази свобода безспорно изключва трансферите на платежни средства, свързани с плащания за стоки и услуги за лични цели, обсъдени до тук, тъй като се обхващат от тези две свободи. Безспорно следва, че свободата на движение на капитали е свързана с финансови операции се отнася до инвестирането на платежни средства, различни от Процесното изземване за целите на административно-наказателното производство представлява ограничение на свободата на движение на капитали по смисъла на чл. 63 ДФЕС и по чл. 65, параграф 3 от ДФЕС - за целите на прилагането на санкции по националното право и по правото на ЕС.

43.**Независимо от обстоятелството, че изземването с АУАН на подлежащата на отнемане сума в ползата на държавата е извършено за нарушение на националното право и правото на Европейския съюз, и в двата случая не следва да се нарушава забраната по чл.63 ДФЕС към която препраща чл. 65, параграф 3 от ДФЕС, както и на изискването мерките да не представляват средство за произволна дискриминация по силата на последната разпоредба. Допустимостта на**

разглежданото ограничение и на двете основания се подчинява обаче на спазването на правото на ЕС, тъй като и декларирането при внос на капитали по националното право има за правно основание също правото на ЕС – чл. 65, параграф 2 и 3 ДФЕС и както следва от съдебната практика на Съда на ЕС.

44. Така съгласно **Решение на този съд от 9 февруари 2012 г. по дело Mbrton Urbbn, C-210/10, т. 23** и цитираната в същото съдебна практика : „при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те въпреки това са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността.”

45. В казуса по делото **U.**, **Съдът на ЕС е посочил критерии, на които следва да съответстват санкционни разпоредби на държава членка, основани на член 19, параграф 1 от Регламент 561/2006г., който налага на държавите членки да определят правила относно санкциите, приложими при нарушения на регламенти по правото на ЕС, които следва да бъдат ефективни, съразмерни, възпиращи и недискриминационни**. По същество изискванията към санкционните мерки - **да бъдат ефективни, съразмерни, възпиращи, са предвидени** идентично в чл. 9 от приложимия в казуса по настоящето дело Регламент № 1889/2005, а изискването да не са дискриминационни произтича от чл. 65, параграф 3 ДФЕС при декларирането за данъчни и статистически цели по националното право на държавите-членки. Следователно, тази съдебна практика е изцяло приложима при преценката в казуса по делото на изземването на процесната валута за съответствие с правото на ЕС.

47. Също както разглеждания по цитираното дело **Urban текст на регламента**, така и чл. 9 от Регламент № 1889/2005, не съдържа по-точни правила за определянето на националните санкции, тъй като не предвижда изрично критерии за преценка на пропорционалността на подобни санкции, в който случай „санкционните мерки по национално законодателство **не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели**, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне **до най-малко обвързващата и че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели**” - т.24 от решението по цитираното дело Urbbn и посочената в същата точка съдебна практика.

48. Що се касае до целите на контрола при вноса на валута, същите са посочени по чл. 65, параграф 1, буква б) ДФЕС, идентично и в чл. 4, първото изречение от Директива 88/361/Е. - **за предотвратяване нарушаването**

на национални нормативни актове в данъчната област или процедура за деклариране на движението на капитали за целите на статистическата или административната информация. Към казуса по делото не са относими съображения за прилагането на мерки, оправдани по съображения за **обществена сигурност**, както и надзор за благоразумие над финансови институции, предвидени по посочената разпоредба от Договора, тъй като такива не се изтъкват като основание за процесното изземване на валутата на ищеца.

49.От член 7 на Валутния закон следва, че за статистически цели се води регистър на плащанията, каквото не представлява вносът на парични средства. Член 11 от Валутния закон и член 8 от Наредба №10 /2003 не указват целите на декларирането на вноса на парични средства над 10 х. евро. Тъй като това деклариране е част от водения митнически регистър по чл. 10а от Валутния закон, предвиден по Наредба №10/2003 **то следва, че същото има за цел събирането на административна информация от митническите органи.** Пряко връзка на декларирането при внос на валута със спазването на данъчни разпоредби не е предвидено нито във Валутния закон нито по Наредба №10/2003, но безспорно събирането на административна информация по принцип може да бъде използвано за данъчни цели от органите по приходите. Това следва от член 6 от Закона за облагането на доходите на физическите лица, съгласно който местните физически лица са носители на данъчно задължение за доходите от източници в Република България и в чужбина. В хипотезата на местно лице по смисъла на чл. 4 от същия закон е възможно да попадне всяко лице независимо от гражданството му, което оправдава изискването за деклариране от всички лица, които осъществяват внос на валута. Следователно, вносът на парични средства от източник в чужбина по принцип е възможно да бъде свързан с данъчното облагане в Република България на физическото лице, собственик на същите.

50.Поради идентичност на член 4 от Директива 88/361/Е. с текста на чл. 65, параграф 1 , буква б) и параграф 3 от ДФЕС, относно възможността държавите членки да предвидят деклариране на движението на капитали и забранените последици относно засягането на свободата на движение на капитали, извършвани в съответствие с правото на Съюза, то при преценката за допустимостта на посоченото засягане, е приложима съдебната практика на Съда на ЕС по тълкуването на текста на директивата.

51.Така по делото *Bordessa and Others*, съединени дела 356/93 и 416/93, Решение на Съда от 23 февруари 1995 г., сборник на съдебната практика 1995 страница I-00361, конкретно точка 19 е посочено, че в обхвата на целите, които оправдават националните правила по чл. 4 от Директивата и по аналогия тези по чл. 65, параграф 1, буква б) ДФЕС, попадат ефективността на данъчния контрол, борбата срещу укриването на данъци и пране на пари, трафика на наркотици и тероризма, оправдано също по

аналогия от включването като допустимо ограничение по последната разпоредба от Договора на съображението за обществен ред и обществена сигурност. Също по аналогия от точка 24 от решението по делото *Bordessa*, изземването на паричните средства при внос с АУАН има за ефект спиране на този внос, т.е. на движението на капитали по смисъла на чл. 63 ДФЕС. Осъществяването на вноса и съответно движението на капитали е поставено в зависимост от преценката на административно-наказващия орган - дали констатацията на актосъставителя за извършено административно нарушение е вярна. С издаването на резолюция за прекратяването на административнонаказателното производство, какъвто е процесния случай, тази преценка е опровергана и следователно отнемането не съответства на законна цел.

50. Следователно, изземването на паричните средства на ищеца не е оправдано от законна цел от гледна точка на правото на ЕС - за целите на санкциониране на неправомерно поведение по чл. 65, параграф 1, буква "б" и в нарушение на допустимите ограничения по смисъла на чл. 65, параграфи 2 и 3 вр. чл. 63 ДФЕС, т.е. с разпоредби, свързани с общата политика на държавите-членки, в областта на движението на капитали. Тези ограничения са приложими независимо от обстоятелството, дали процесния внос на валута ще бъде квалифициран като движение на капитали или съобразно принципите на правото на Съюза за ангажиране на отговорността на гражданин на държава членка за деклариране на валута при влизането в тази държава-членка от друга държава-членка. и в двата случая са приложими посочените изисквания по правото на Съюза, тъй като се касае за осъществена свобода на движение, предоставена на ищеца по това право, която настоящият съд е длъжен да защити. Тъй като процесното отнемане не подлежи на оспорване по отделен ред и ищецът не е имал друг правен способ за защита освен чрез възражение по съставения Акт за установяване на нарушението, от което се е възползвал. Поради това не съществува отделен процесуален ред за предварителна отмяна на АУАН поради нарушаване на правото на Съюза.

51. Както следва от точка 64 от решението на съда на ЕС от 04.10.2012г. по делото *Б.*, С-249/11 и цитираната в същата точка съдебна практика - Решение от 13 април 2010 г. по дело *Wall*, С-91/08, Сборник, стр. I-2815, точка 69, по силата на принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 Д., в рамките на своите правомощия всички органи на държавите членки, включително административните и правораздавателните органи, имат задължението да гарантират спазването на нормите на правото на Съюза. Отговорността на държавата за вреди, причинени на ищеца от нарушаване на правото на Европейския съюз от административен орган, се основава на чл. 4 § 3 от Д.. Условието за ангажиране на отговорността на държавата произтичат от правото на Съюза – същите са изведени от практиката на Съда на ЕС. Тъй като в случая националният законодател е имал свободата на преценка какви съображения за обществен ред и обществена сигурност да

приеме като довод за дерогиране на основния принцип за свободно движение на капитали, съгласно чл. 65, параграф 1, буква „б”, но в рамките на съвместимите с Договорите ограничения на правото на установяване, е относима съдебната практика на съда на ЕС по съединени дела *V. Du Pecheur* (C-46/93) и *Factortame* (C – 48/93) , Решение от 05 март 1996 г., и конкретно трите условия, при изпълнение на които може да се признае правото на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на съюза, посочени по параграф 51 от същото решение, а именно: „нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, нарушението е достатъчно съществено и накрая, че съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица”.

52.Посочените три условия за ангажиране на отговорността са потвърдени в редица последващи решения на съда на ЕС - Решение от 24 март 2009 г. по дело *D. Slagterier*, C-445/06, Сборник, стр. I-2119, точка 20 и Решение от 9 декември 2010 г. по дело *Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie* и др., C-568/08, Сборник, стр. I-12655, точка 87 и цитираната съдебна практика, Решение от 25 април 2013 г., по дело *T. H.*, и други, C-398/11 точка 49, и редица други, касаещи различни хипотези на отговорност за нарушаване на правото на Съюза. Същите са потвърдени и в казус за отговорност на държавата за нарушаване на правото на Съюза от административна дейност, когато този орган е бил задължен без право на преценка да издаде акт, за който впоследствие е установено, че противоречи на правото на Съюза, - Решение от 9 декември 2010 г., по дело, *Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie* и др., C-568/08. С отговора на трети въпрос е постановено, следното: „Що се отнася до отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти поради допуснати от нея нарушения на правото на Съюза, увредените частноправни субекти имат право на обезщетение, когато целта на нарушената правна норма на Съюза е да се предоставят права на частноправните субекти, нарушението на тази норма е достатъчно съществено и съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда. При липсата на правни разпоредби на Съюза в тази област, когато тези условия са налице, следва съгласно вътрешния правен ред на всяка държава членка да се определят критериите, въз основа на които трябва да се установят и оценят вредите, произтичащи от нарушение на правото на Съюза в областта на възлагането на обществени поръчки, стига да се спазват принципите на равностойност и ефективност.”

53.В казуса по последното дело, както и по настоящето, правото на Съюза не предвижда условия, при които може да бъде ангажирана отговорността на административен орган за нарушаване на правните разпоредби на Съюза в съответната област. В случая разпоредбите, свързани със свободата на установяване или свободното движение на капитали не предвиждат правила относно отговорността за допуснато нарушение от административен орган на разпоредбите по правото на Съюза в тази област. Без всякакво съмнение е

приложим принципът за отговорност на държавата за вредите, причинени на частноправните субекти поради допуснати от нея нарушения на правото на Съюза, изведен още по делото Frankovich (Решение от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др., C-6/90 и C-9/90, R., стр. I-5357, точка 35).

54. Съгласно точка 90 от цитираното по-горе Решение от 9 декември 2010 г., по дело, Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie и др., C-568/08, както и от цитираната в първата точка по аналогия съдебна практика - Решение от 19 юни 2003 г. по дело GAT, C-315/01, R., стр. I-6351, точка 46, както и Решение от 30 септември 2010 г. по дело Strabag и др., C-314/09, *при липсата на разпоредби на Съюза в тази област, във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се определят критериите, въз основа на които трябва да се установят и оценят вредите, произтичащи от нарушение на правото на Съюза*, стига да са спазени принципите на равностойност и ефективност.

55. Във връзка с последните принципи от практиката на Съда на ЕС произтича, че процесуалните правила за производствата, предназначени да гарантират защитата на правата, които страните в процеса черпят от правото на Съюза, не трябва да бъдат по-неблагоприятни от тези, които уреждат аналогични вътрешноправни производства (принцип на равностойност) и не трябва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) - точка 91 от Решение от 9 декември 2010 г., по дело, Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie и др., C-568/08 и цитираната в същата точка съдебна практика.

56. Следователно, трите условия по съединени дела В. Du pêcheur и Factortame, са установени за отговорността за нарушение на правото на Съюза както от законодателен акт, така и от административен акт издаден по приложението на закона, а на основание принципите на равностойност и ефективност, следва да се приложи процесуалният ред по чл. 203 и следващите от АПК, както и националните разпоредби за установяване и оценяване на вредите: правилата за доказване по чл. 154 ГПК за имуществените вреди.

57. В случая безспорно се касае за отнемане на парични средства, за които не може да се установи съответствие с допустимите ограничения на правото на установяване по чл. 65, параграф 2 вр. параграф 1, буква „б” и параграф 3 вр. чл. 63 ДФЕС, с което са нарушени посочените разпоредби - свободата на движение на капитали и плащания е ограничена на непредвидено основание по правото на Съюза. Безспорно е нарушена разпоредба по правото на Съюза, която предоставя пряко права на частноправните субекти - като налага забрана на държавите членки за въвеждане на ограничения за свободата на движение на капитали - чл. 65, параграф 2 и 3 вр. чл. 63 ДФЕС, „ в не по-малка степен предоставя права за частноправните субекти, които националните юрисдикции трябва да

гарантират”. – параграф 54 от решението по цитираното дело В. Du pecheur и Factortame.

58. На второ място нарушението е достатъчно съществено, тъй като се касае за явно и значително неспазване на границите, установени от правото на Съюза, тъй като ограничението на разглежданата свобода на движение на ищеца не е извършено на предвидено по правото на Съюза основание също по арг. от параграф 55 от В. Du pecheur и Factortame.

59. Съдът намира, че е изпълнено и трето условие – пряка причинно следствена връзка между нарушението на правото на Съюза и претърпени от ищеца вреди в претендирания размер – лихвите от момента на отнемането на сумата, като съдът изцяло се позовава на постановеното с Решение от 18 април 2013г. по делото M. Irimie, C- 565 / 1 г. на съда на ЕС, с което е постановено в отговор на преюдициалния въпрос, че правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национален режим, който ограничава законните лихви, които се присъждат при възстановяване ена такса, събрана в нарушение на правото на Съюза, до лихвите, начислени от деня, следващ датата на искането за възстановяване на тази такса. В посоченото решение е прието, че що се отнася до принципа на ефективност, при възстановяването на такса, събрана в нарушение на правото на Съюза, националните разпоредби, свързани с изчисляването на лихви, не следва да водят до лишаване на лицето от подходящо обезщетение за причинената от недължимото плащане на данъка загуба – параграф 26 от решението. Размерът на тази загуба зависи по-конкретно от това колко дълго е продължила невъзможността за използване на недължимо-платената сума в нарушение на правото на Съюза и по принцип обхваща периода между датата на недължимото плащане до дата на възстановяването – параграф 28 от решението. В съответствие с последното, отговорността за вреди и в казуса по разглежданото от настоящия съд дело, следва да се уважи, тъй като е претендирана законната лихва от датата на отнемането на сумата на ищеца до датата на ефективното ѝ възстановяване. Посоченото се основава изцяло на деликтната отговорност на държавата-членка за нарушаване на правото на Съюза, тъй като вредите са причинени от нарушаване на общото правило да не се вреди другиму, при което задължението за поправяне на вредите възниква от датата на увреждането, а не от датата на искането на увреденото лице, тъй като е възприет общият принцип .

60. Съгласно правилата по националното право за установяване на размера на вредите, чл. 82 от закона за задълженията и договорите, обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението. Но ако длъжникът е бил недобросъвестен, той отговаря за всички преки и непосредствени вреди. В случая не се установява, ищецът да е недобросъвестен, тъй като своевременно е предприел всички действия за да защити правата си –

обяснил е добросъвестно поведението си при деклариране на паричните му средства при влизане на територията на Съюза, както и предвид приетото, че поведението му не е виновно.

61.Съгласно чл. 86 от последния закон, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Именно такъв е размерът на претендираното обезщетение за вреди от ищеца, съобразно заключението на вещото лице - лихва в размер на 1370, 24 лв. за периода от 07.10.2010г. до 11.04.2011г. включително, през който сумата от 25 914,75 лв. не е била на разположение на ищеца.

62.Безспорно ответникът е възстановил отнетата сума в по-нисък размер, като ищецът без основание е принуден да понесе разноски за банкови такси при възстановяването. Поради това искът е основателен и за сумата от 35,69 лв, представляваща разликата между отнетата и възстановената сума. Също безспорно ищецът е понесъл и вреди, като е направил разноски от 500 лв. за адвокатско възнаграждение - по договора за правна помощ от 25.11.2010г., за да защити правата си по причина отнемането на процесната сума в нарушение на правото на ЕС. Тези разноски са в пряка причинна връзка с последното, и безспорно представляват понесена вреда. Съдът в тази връзка съобрази, че ищецът е бил разпитван по образуваното административно-наказателно производство, касае се за значителна сума от парични средства и е логично да потърси правна помощ за да защити правата си, с оглед на което за него този разход е бил действително необходим и оправдан.

63.Тъй като се касае за вреди от нарушение на правото на Съюза и за деликтна отговорност на държава-членка, настоящият съд намира, че е неприложимо правилото по чл.129,ал.6 ДОПК – сумите да се възстанови със законната лихва след изпълнение на процедурата по ал.1-4 от същата разпоредба по издаването на Акт за прихващане и възстановяване и лихвата от датата на искането за възстановяване, в който смисъл е например Решение 3725 / 18.03.2013г. на върховния административен съд.

64.По изложените съображения, исковата претенция е изцяло основателна и доказана, съдът следва да уважи същата като осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1370, 19 лв. за претърпени имуществени вреди в претендирания размер, - незначително по-нисък изчисление от вещото лице, представляваща законната лихва за периода от 07.10.2010г. до 11.04.2011г. включително, през който сумата от 25 914,75 лв. не е била на разположение на ищеца, както и сумата от 500 лв. за вреди от направени разноски и сумата от 35,69 лв., представляваща разликата между възстановената сума и отнетата сума, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на предявяване на иска до окончателното им плащане, Общо на ищеца следва да се присъди сумата от общо 1905,88 лв. за главници.

65. На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ съдът следва да присъди на ищеца и направените от него разноски по воденето на делото – 500 лв. за платено адвокатско възнаграждение и както и сумата от 100 лв. за вещо лице и 10 лв. за следващата се държавна такса съгласно чл. 9а от ЗОДОВ вр. чл. 26 от Тарифата за държавните такси, събирани по ГПК и 2,20 лв. за банков превод. Разликата до пълния размер на внесената държавна такса от ищеца - 66, 24 лв. съгласно представената вносна бележка по делото пред СРС, е внесена недължимо, не следва да бъде осъждан ответника за същата, а ищецът следва да иска възстановяването ѝ от СРС.

На основание изложеното, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника АГЕНЦИЯ МИТНИЦИ да заплати на ищеца Г. С. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 905,88 (хиляда деветстотин и пет лева и 88 стотинки) лева, за периода от 07.10.2010г. до 11.04.2011г. включително, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата претенция – 16.06.2011г. до датата на окончателното плащане на сумата, както и 610 (шестотин и десет) лв. за направени разноски по воденето на делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протестирано с касационен протест пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: